

Рожеве небо

Дмитро Лазуткін

ще тихо
але за мить
зацокотять підборами дівчата
повертаючись з нічного клубу
і рибалка на мопеді
пронесеться з повним кошиком риби
літо вміє виявляти справжню сутність речей
п'яні крики біля кіоску зазвичай
лунають гучніше за розмови ранкових птахів
десь у глибині зелених крон
листки вигинаються
і темні очі здаються невагомими
і лінія долі напинається ніби вітрило
і мости котрі
чи то поєднують
чи то розділяють нас
здрігаються під тиском рожевого неба